

İçimin Surelerine Kenetli

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 29 Nisan 2017

Hüznü katık yaptığım gecenin pergeli
Yine tokat gibi yüzüme vuran öfkeli bir esinti
Ahkâm kesen aryalara inat evrenin,
Çömeldiğim izdüşümüne ektiğim ölümlü gölgeleri
Sefil ve mahrem kaygılardan düşen payıma,
Edebin tekerinde kırık bir rahle;
İçimin surelerine kenetli,
Adsız kıtaların reverans yaptığı uzvu evrenin;
Deniz aşırı ülkelerden kopup gelen ölü çocuklar
Yine vuran sahile
Ve hayli ıslak ve temkinli ölümün miadı dolmamış iken.

Andıkça sevdayı,
Metazori bir tebessüm hele ki insan pazarında
Yetim bir düş kadar ıslak ve kaygansa zemin:
Adsız adamlar toplarken ölü çöpleri
Bir de bir de annelerin acısına ortak çıkıp
Bile bile öldürdüğüm doğmamış çocuklarıma nazire
Aslında yanmayı meşk edindiğim her diril gün
Ve şiiirde kaykılmışlığım...

Aşk maruzat bilip de yoldan çıkmışlığı mı yoksa
Ölümlü nidalarında ölgün bir yüreğe de sus, demenin bedeli
Olmalı her geceden üreyen,
Her sabahı da, yeniden doğ deyip tetikleyen bir sancı.

Açıları ne dar ne geniş;
Acıları ne var ne de yok;
Aykırı bir nizam için aslı
Reşit deryaların eşit insanları olmalı, deyip de
Kandıgım her söze kılıf geçiren
Debdebeli söylemler.

Hey, sen çocuk;
Nedir acelen?

Hey, yürek, sanır mısın ki
Bir özleyen var?
Hele ki sen evet, sen deli fişek
Kopup da geldiğin hangi cennet ise
Aşk yine mi kovuldu kapısından?